

Женидба бега Љубовића

(Свадба Лакеша 1793.)

1. Запросио беше Љубовића
2. Хајку булу у бега Ченгића,
3. Која има стотину просаца
4. Од добрије кућа и отаца!
5. Ниједан се не допаде були,
6. Ниједнога цура не кабули,
7. Но се млада с' љепотом поноси -
8. Као цвијет док се не покоси.
9. Није цвијет овце што га пасу,
10. Но Туркиња ђевојка на гласу.
11. Љепоте јој на иксану нема,
12. Дорасла је цура за харема —
13. У њедра јој два божура расту,
14. Благо томе за кога дорасту!
15. На њу ћемер од сувога злата,
16. Три ћердана висе око врата.
17. На њој рухо од златније жице,
18. А низ плећи седам плетеница,
19. Уплетене амајлије двије
20. У којима хоџин запис крије;
21. Да јој чије очи не науде,
22. Тој љепоти њеној кад се чуде.
23. Какве су јој ноге ко у срне -
24. Два се ока соколова црне,
25. А тјело јој од бијеса трне —
26. Куд толико просаца да врне.
27. Љубовића послужи талија,
28. Ђевојци се допаде Алија
29. Те му прими прстен и јабуку
30. И стотину дуката у руку.
31. Како неће, мила браћо, моја,
32. Љубовић је господскога соја,
33. А Алија делија на гласу;
34. Бритку сабљу носи на кајасу -
35. Двије златне пушке у појасу,
36. Међу њима од грме ханџара.
37. Би с бечкијем царем разговара.
38. Сав у злату од главе до пете,
39. Лаке слуге око њега лете,
40. Коња јаше што га други нема -
41. Млађи му га храни и опрема.
42. Ђе би нашла сератлије таке -
43. А Алија јединак у мајке,
44. Сам је оста, као иза грома,
45. Од цијелог Љубовића дома.
46. Сви падоше у бој ко јунаци -
47. А он оста у наручју мајци!
48. Па сад цуру у Ченгића проси,
49. Бег је проси, Ченгић се поноси.
50. И потроши седам ћеса пара
51. Док с Ченгићем свадбу уговара;
52. Кроз три ефте Ченгић да га сретне
53. Пред бијела од Загорја врата,
54. С три стотине бираније свата
55. Што ће доћи да ђевојку воде,
56. И Љубовић к Невесињу оде;
57. Танкој кули стаса у заранке,
58. У одају сједе покрај мајке.
59. Слуге носе кафу на табаци,
60. А он старој казиваше мајци
61. За просидбу у Ченгића бега -
62. Оде стара благосиљат њега:
63. „Е, нека си, хаирли ти било,
64. То је мене повољно и мило,
65. Кад си наша цуру у кућића,

66. Ка што личи дому Љубовића!
67. А сад пиши у све кадилуке,
68. Купи свате и Србе и Турке.
69. Пред Турцима - пашу Шерифлију,
70. Пред Србима - Ивковић Илију.
71. Не остави Осман барџактара -
72. Лакеша из града Мостара,
73. Јер је био слуга куће наше,
74. А данас га призивају паше.
75. А кад немаш за ђевера брата,
76. Зови, сине, пашу од Бушата,
77. То је Турчин хришћанскога соја,
78. Мајка му је иста тетка твоја.
79. Нек поведе љуте Малисоре,
80. Да га прате преко Црне Горе,
81. Ризик му је про триста кланаца,
82. Од крвника, од Црногораца".
83. Још хоћаше баба да набраја,
84. Но ево ти врага и белаја:
85. Један лаки књигоноша дође
86. Пита: „Ко је бег Љубовић овђе?"
87. Не назива алећи селаме,
88. Као кућа да бијаше сама.
89. Бачи књигу бегу из њедара,
90. Натраг оде и не проговара.
91. Бег привати књигу са серџаде,
92. Распучи је и читати стаде.
93. Виђе у њој погибију црну -
94. Књигу бачи и на ноге трну,
95. Бритку сабљу с чивилука скину.
96. Сам са собом збори и пријети:
97. „Сјутра ћемо један умријети!"
98. А стара га погледује мајка -
99. Види мајка да је мука нека.
100. Па га стаде упиткиват стара:
101. „Окле књига, што ти изговара?"
102. Бег објеси сабљу о дувару,
103. Па на мајку обрану се стару:
104. „Мајко моја, не могу ти крити
105. За нас нема ништа црње бити.
106. Књига страшна од лоша јунака,
107. Од Турчина скоровечерњака,
108. Са Неретве, од града Мостара -
109. Од Турчина/Осман барџактара.
110. И пише ми Турчин по улаку,
111. Да је моју препросио Хајку,
112. А просидба моја да не важи -
113. Још ме крвник у сватове тражи.
114. Не зове ме ка другог свата,
115. Но да водим под ђевојком хата,
116. Мора вранца бега Љубовића,
117. У Загорје под дворе Ченгића,
118. Да дојаше була до Мостара,
119. Ја да држим за крај од улара,
120. Или сјутра на поље Столачко
121. Да кушамо оружје јуначко.
122. Он ме чика и ја имам вољу
123. С њим се срести на Столачком пољу,
124. Нека виде и Срби и Турци
125. Сабља моја у каквој је руци.
126. А дабогда сабљу не носио,
127. Кад би ми је султан препросио,
128. Те му не бих главу одрубис,
129. Ил' бих црну земљу пољубис!"
130. Бег то збори у великој тузи
131. Па говори Усеину слуги:
132. „Прије зоре и бијела дана,
133. Да је вранац спреман за мегдана.

134. Е не могу више чаисати,
135. Што крвнику нећу кидисати!"
136. А кад баба саслуша Алила,
137. Па је сину говорила била:
138. „Гле зулума и гле зулумћара -
139. Некадашњег нашег измећара,
140. Који смио баукнути није
141. Од нашега реметрли спахије,
142. Сад се прави сила и јунака
143. На Алију, мојега сирака,
144. А тако ми поста рамазана
145. Дошло ми је ићи пред Султана,
146. Јадна, стара с тојагом у руци,
147. Да му кажем како раде Турци!"
148. Тако сву ноћ јадикuje стара
149. И Алију сина разговара.
150. Моли стара, преклиње Алила:
151. „Несрећна ти моја храна била,
152. Ако ноћас не послуша мајку
153. Да му пуштиш од Загорја Хајку.
154. Послушај ме, мој Алија, сине,
155. Па та срећа нека те размине.
156. Презри њега а умири себе,
157. Ја ћу, сине, оженити тебе
158. Бољом цуром од бољега соја,
159. Послушај ме, мила срећо моја,
160. Послушај ме, мога ти млијека,
161. Кајати се нећеш довијека,
162. Јер ту нема јунаштва ни нама,
163. Што је напа на сирака сама.
164. Ђе год буде јунака и бега,
165. Сви ће сине осуђиват њега,
166. Што је напо на људско дијете,
167. Могу доћи дани од освете".
168. Тако мајка сина разговара,
169. А и слуте моле господара
170. Да се прође јунаштва и ара.
171. Ал' Алија неће ни да чује -
172. На бијелој кули јадикuje,
173. Нити спава, нити вечерава.
174. Велики га задесили јади -
175. Момче младо, не зна шта да ради.
176. Нема браће, нема братучеда,
177. Мајка куне и ићи му не да.
178. Да не слуша од Бога грехота,
179. Да послуша, укор и срамота.
180. Тако дјело срамно и опако,
181. Није било поднијети лако.
182. Куд је стара те је дома нема,
183. Она вранца с Усеином спрема
184. Да га шље, лијека јој није,
185. Ал' кријући од сина Алије!
186. Спрема вранца и зоби му дала,
187. Онда стара приђе до астала,
188. Да Осману књигу уређује -
189. Слуга пише, баба наређује:
190. „О, Османе, од Мостара града,
191. Е нашли те јади изненада
192. Шаљем вранца коња без биљега -
193. О, дабогда врат сломио с њега!
194. Што учиње од мога Алила
195. Дабогда ти црна свадба била.
196. Није било људскога разума,
197. Да измисли таквога зулума,
198. Ка ти што си, босанска балијо,
199. На Алију мога навалио,
200. Камен ти се у дом увалио!
201. Дабогда те Ченгића одива

202. На оџаку не затекла жива.
203. Није било страх Алију мога,
204. Ни од тебе, ни мегдана твога,
205. Смјело би ти на мегдан изаша,
206. Но презире тебе кућа наша.
207. Јер је бегу Љубовићу мана
208. Таквој рђи ићи на мегдана.
209. Кад је барут пред очи горио,
210. Нит' си био, нит' си се борио
211. Сад Алији, момчету нејаку,
212. Пишеш мегдан и цвијељаш мајку,
213. Што је осам изгубио брата,
214. У бојеве до града Багдата;
215. Отац им је Азији на врата
216. Са четири погинуо брата.
217. Те сад мора оџак Љубовића,
218. Да подноси зулум Лакеша.
219. Ал' то није право ни поштено
220. И неће ти бити опроштено.
221. Ако има Бога и чудеса
222. Мој ће вапај стићи до небеса,
223. И моје те сузе сатријети
224. Те ће твоја сила запријети!
225. Могла би ти срећа излињати,
226. И с твојом се свадбом уклињати.
227. Најпотље те поздрављам, Османе
228. Да ти сјутра црни дан осване!"
229. Кад је такву књигу направила
230. И по Усу с вранцем оправила,
231. Замче слуга низ поље јашући,
232. Оста баба пред кулом плачући.
233. У одају код Алије сврну,
234. И каза му погибију црну
235. За мегдана да се не опрема,
236. Јер му вранца у подруму нема:
237. „Прије зоре и бијела дана,
238. Послала сам Уса и гаврана,
239. А свака је мана за три дана".
240. Кад Алију нови јад задеси
241. Скиде с врата сабљу и објеси,
242. Од јада се сниза на серцаду,
243. Слуге трче шербет да му даду.
244. Стаде мајци зборит од невоље:
245. „Мајко моја, било би ми боље
246. Да погинем на јуначко поље,
247. Но срамота жива да ме коље.
248. Е дабогда за мном закукала,
249. Зашто си ме јутрос обрукала?
250. Зашто стару душу огријеси
251. Те крвнику коња одријеси?
252. Љубав твоја за јединком сином,
253. Не слаже се са људском врлином.
254. Није, мајко, мана за три дана,
255. Но је мана брука дуготрајна.
256. Није неће бити кадилука
257. Ђе се чути неће моја брука;
258. Да ми други заручницу оте,
259. Те цар постах највеће срамоте!
260. Зар Љубовић смије да се крије -
261. Изласка ми међу људе није,
262. Јер је боље главу изгубити,
263. Но крвничку сабљу пољубити,
264. И свијетли образ изгубити.
265. И трпјети грдна безакоња,
266. Да му пошљем под ђевојку коња
267. И нашега Усеина слугу,
268. Те остадох свијету за ругу,
269. Да ме народ по прсту кажује,

270. Да ме свака рђа надражује.
271. Мајко моја, ти си за то крива -
272. Дабогда ме не гледала жива.
273. Како ћу се бруком поносити -
274. Више нећу оружје носити,
275. Нити другу ђевојку просити,
276. Нит' људима у очи гледати,
277. Нит' с пашама на диван сједати.
278. Кад се Усо врати из Мостара -
279. Оће слуга корит господара,
280. Оће слуга мене да се руга -
281. Сва ће Босна томе да се ћоса,
282. Ђе Љубовић оста без поноса!
283. Да су мене браћа на ћеману,
284. Не би било приче о мегдану,
285. Нит' би могла за њина живота,
286. На ме панут волика срамота!"
287. Тако прича и мисо га мори
288. Каквом смрћу себе да умори,
289. Да не чека свијет да га кори.
290. Но кад бану вранац Љубовића
291. Под бијелу кулу Лакешића,
292. Сви сватови изишли да виде
293. Ко на вранцу Љубовића иде.
294. Но кад бану Усеине слуга,
295. Сгледаше се три стотине друга -
296. Жале људи и вата их туга.
297. По два и два збораху кријући:
298. „Дабогда је не довео кући!"
299. Кад Лакешић прими коња врана,
300. Као ратни плијен са мегдана
301. И бабину кад виђе предику,
302. Галаму је створио велику.
303. Па он бабу напремасе кара:
304. „Што не ћути аветиња стара,
305. Но ме куне и љути се на ме,
306. Њена клетва да пријене за ме!
307. Ја с толико мојијех јунака
308. Не бојим се Бога ни Алаха,
309. А не бапске приче и лајања,
310. И њенога Бога и клањања!
311. Па зашто јој, Боже, не поможе".
312. Сад кренуше свати из Мостара,
313. Триста свати Осман барјактара.
314. Но да видиш врага и белаја,
315. Кад су били неђе код Благоја,
316. На некакво Чобаново поље,
317. Без икакве нужде и невоље
318. Ту им црна погибија пуче -
319. Триста свата кабанице свуче,
320. Јер им данас нијесу за прешу
321. Пошто нема магле на Вележу!
322. Дан је лијеп зашто да их вуку,
323. Сјутра ће их опет да обуку -
324. Кад се отуд из Загорја врну,
325. Кабанице топле да пригрну.
326. Ал' судбина друкчије се креће,
327. Облачит их никад више неће.
328. Турска сила про планина креће.
329. Прегазише Травањ и Мориње
330. Док сидоше поље гдје почиње,
331. Онда пољем играју хатове,
332. А свадбари сеире сватове;
333. Чине Турци из кубура паљбу,
334. Ту чинише до поноћи свадбу,
335. Триста свата оста на конаку,
336. У староме Ченгића ојаку.
337. Још колико силе и свадбара,

338. Свему томе Ченгић начин ствара:
339. Триста коња једу на јаслима,
340. За свакога зоб и подрум има.
341. Али опет све у реду није -
342. Хајка сузе у кавазу Алије,
343. Жао јој је Љубовић Лије.
344. Хоћаше се була замакнути,
345. Ил' поноћи некуд умакнути,
346. Да јој кости у свијет остану,
347. Да не падне у руке Осману.
348. Но је браћа моле и слободе
349. Да за бега Лакешића оде.
350. Плачући им сестра одговара:
351. „Узет нећу Осман барјактара,
352. Све његово да је до Мостара -
353. Зашта ће ми дервишина стара.
354. Какав ђаво амо га доноси,
355. У имање туђе да закоси.
356. Радија сам на коноп цркнути,
357. Но у конак његов замркнути".
358. „Немој, шћери", бабо јој говори,
359. „Какав кастиг ноћас да се створи.
360. Све Загорје и Ченгића дворе
361. Ујутро би свати да изгоре".
362. И тако је сву ноћ преклињаше,
363. Док Влашићи небом препливаше!
364. Него шта се код Алије збива -
365. Нешто баба Љубовића снови,
366. Па се у сну пробудила стара
367. И с Алијом сином разговара.
368. „Ноћас, на сан, мој Алија сине,
369. Изби вранац из горе Трусине,
370. А за њиме три стотине свата,
371. Сваки главу изгубио с врата,
372. Нас огрија сунце у поноћи —
373. Мого би нам вранац брзо доћи"
374. Док се зачу ријеч од Алила:
375. „Снила баба што би рада била!
376. „Немој тако, мој сине, Алија,
377. Може бити нека алавија,
378. И Бог моју услышити клетву
379. Те поломит свате у Неретву.
380. И Бог нам се неће оглушити
381. Који може море пресушити,
382. И премјештат горе и планине -
383. А не нама вранца да не врне".
384. Нека приче бабе Љубовића,
385. Но шта раде свати Лакешића?
386. Подранили бјеху у свануће
387. Да ни један не гледају куће,
388. Примили су цуру и дарове,
389. Сад да видиш муке за сватове.
390. Од судбине нико нема јачи,
391. Ведро бјеше па се наоблачи.
392. У сред зиме о светом Трифуну
393. Ледан вјетар од планине дуну.
394. Три стотине свата попијева,
395. А студена киша улијева.
396. У планине пуста угренташе,
397. Ал' за јаде велике не знаше.
398. Да ће прије раздвајања свога,
399. Сви помријет један код другога
400. Сви су мокри, сви су нагрђени,
401. Ка из воде да су извађени.
402. Шаловима младу замотају
403. Те јој киши на тјело не дају,
404. Док обрну ледна лапавица -
405. Сјетише се свати кабаница,

406. Што на путу оставише јуче,
407. Докле муња сјеверова пуче;
408. Магла паде небо се наљути,
409. Турске свате у планину смути.
410. Изгубише путе и богазе,
411. Кроз планину скићу и залазе,
412. Угазише међу три планине:
413. Међу Бабу, Травањ и Морине
414. Ђе ће сваки данас да погине!
415. Мориње је ко овца без руна
416. Јер отале за три сата пуна,
417. Ниђе нема села, ни катун,
418. Нити има горе, ни сувоте.
419. Да би могли спасити животе.
420. Грми, пуца, муње сијевају,
421. А планине пусте зијевају.
422. Сњијег паде, облаци се боре,
423. А планине диме ко да горе.
424. Ђе је јутрос копна земља била
425. Сад не бише пролећела крила,
426. Јер се збија сњијег у сметове
427. Да нагоди Ченгића зетове.
428. Већ почеше коњи пропадати,
429. У намете смрзле остајати,
430. А мећава сјеверова јака -
431. Одвајаше коње од јунака;
432. Носи месо с јуначкијег длана,
433. А издире пушке из колена,
434. И откида пуца са долама;
435. Носи с главе косу у ћулафе.
436. Не чује се гласа од сватова,
437. Смрзнуле им руке до лактова.
438. У намете живи пропадају,
439. А од муке очи испадају!
440. О брцима висе леденице,
441. А примрза језик за вилице.
442. Примрзнуле токе за јелеке,
443. А доламе за кошуље меке —
444. Пуца тјело под платно бијело.
445. Јунацима муке додијаше,
446. Друг за друга више не знаваше,
447. У намете живи пропадају
448. А комади меса отпадају.
449. Цркавају витке бедевиде,
450. А умиру босанске делије.
451. Није шала три стотине свата -
452. Ђе све оста мртво за два сата.
453. Три стотине бираније глава
454. У Морине под намете спава,
455. Такве црне свадбе и веселја
456. Није било одкад памти земља,
457. Нит' је икад над људима правда,
458. Толикије починила јада.
459. Сва та сила у планину смрже,
460. Само вранац Љубовића хрже,
461. И на њему була без ђевера,
462. А Лакешић мрзне од сјевера, -
463. Ал' још јадан за Хајкуном жури,
464. Докле и он паде и зажмури
465. И у намет најдубљи западе,
466. А була му говорити стаде:
467. „Лакешићу, кукала ти Нена,
468. Још је било и без мене, жена,
469. Још је било злата неношена,
470. Куд шће тебе цура испрошена?
471. Што уради кућо ископати -
472. О души ти три стотине свата,
473. Што осташе данас у Мориње, „

474. Да се дуго прича и спомиње?“
475. Тако збори цура преудата,
476. Ал' је була великога бата,
477. И вранац је велики батлија,
478. А на њему цура сератлија —
479. Ђе бегова триста помријеше,
480. А њих горске виле проијеше
481. Про смрзлије брда и главица,
482. Куда не би пролећела тица.
483. С њима нема ни једнога друга,
484. Без несрети Усеине слуга,
485. Што се вранцу за реп придржава -
486. И велике муке издржава;
487. Силан вранац кроз пустињу броди,
488. Има нека сила што га води
489. Ил' се була у дан срећан роди
490. Да је крвник у харем не води!
491. Вранцу коњу придлази снага,
492. Прешао би про Архипелага!
493. Боже мили, коња виловита,
494. Све му сипље ватра из копита;
495. Вришти вранац, а ушима стриже,
496. Плаши звјерке да не прију ближе.
497. Змај тудије не смије да лети,
498. Без у подне, кад је ведро, љети.
499. Није чудо како вранац гази,
500. Но планинске путе ђе запази?
501. Како пређе три га клала вука
502. Од намета И од карамлука,
503. И прегази Травањ и Мориње,
504. Док у поље сиде Невесиње?
505. Позна поље и гору Трусину,
506. Па ко муња из небеса - сину.
507. Док их вода дочека Бистрица,
508. Коју не би прелећела тица,
509. Придошла је вода као Дрина,
510. Све проноси јеле из планина.
511. Виђе була да ће да погине,
512. Усеина куми да је скине:
513. „Усеине, по сто пута брата,
514. Дај ме скини, да умрем преда те,
515. Дошла ми је у коталац душа“.
516. Ал' Усеин булу не послуша,
517. Но је Турчин слободити оде:
518. „Ђерај вранца про Бистрице воде,
519. Већ се двори Љубовића виде;
520. Него вранца пушти нека иде,
521. Баста њему воду пребродити
522. И ти ћеш се наново ритиди.
523. А кад будеш дошла код Алила
524. Казат ћеш му, сестро моја мила,
525. Бегу кажи - нека ме потражи,
526. Дако би ме затекао жива,
527. Не кажеш ли, бићеш Богу крива!“
528. Докле вранац преплива ријеку,
529. Ка сто пута што је у вијеку —
530. И пренесе од Загорја Хајку,
531. Да Алину обрадује мајку.
532. Мало стаде, а много не прође,
533. Под дворе Алилове дође.
534. Ту се стресе и булу донесе,
535. Три пут рза под бијелу кулу,
536. Зове бега да прихвати булу.
537. Бег познаде вранца како рже,
538. Па он стрча у авлију брже;
539. И познаде Ченгића одиву,
540. На гаврану само мало живу.
541. Бану сама була без сватова,

542. Премрзле јој руке до лактова
543. И господске ноге до кољена
544. Три ђердана с врата искидата,
545. Фереца јој смрзла ко на плоту —
546. Жива цура, у слабу животу.
547. Још јој душа у костима куца,
548. Три је не би откравила сунца!
549. Примрзле јој ноге за зенђије,
550. А примрзле гаће иза терђије,
551. Низ минђуше висе леденице,
552. Разнио јој сјевер плетенице,
553. А примрзо језик за вилице.
554. Сва је смрзла као санта леда,
555. Од седла се одвојити не да;
556. Бег пресјече на седлу каише,
557. Носи седло и булу навише!
558. Ватру ложе булу открављују,
559. А великом Богу захваљују;
560. Захваљују небу и Алаху,
561. Што им оте у Османа Хајку.
562. Трљају је пријепек ракијом,
563. Заливају шербет медовином;
564. Док оживље була у каваза,
565. И за црну погибију каза,
566. „Ђе је триста пометено свата,
567. У Морињу пало за два сата.
568. Није жива остануло друга,
569. Без несрећни Усеине слуга,
570. Пређе као соко птица сива,
571. И ено га крај ријеке жива!
572. „Но Алија, Усо ти је река,
573. Жив ал' мртва ту ће да те чека!“
574. Но Алија појаха дората -
575. Те прихвати Усеина брата,
576. Изведе га не бијелу кулу,
577. Закле му се пред мајку и булу:
578. „До сад си ми био моја слуга,
579. Сад те примам за брата и друга,
580. Крај моје ти, кулу направити,
581. А пола ти очевине дати.“
582. Док запјева баба Љубовића,
583. Припијева бега Лакешића:
584. „Лакешићу наопако зете,
585. Ђе те стиже клетва бабе Фате,
586. Те Бог посла погибију на те.
587. Те ти јуче гроб на путу пуче,
588. И погину под Бабу планину,
589. Нит' од пушке нити од јунака,
590. Но од живе муње из облака.
591. Ништа нема грешније и јаче,
592. Но сироче, туђе, ко заплаче,
593. А ти беже, то знао нијеси,
594. Но те твоји нагнаше бијеси
595. Те се загна на мога Алију,
596. А ја одох Богу на давију
597. И добих те на страшном суду,
598. Те би твоја сила узалуду!
599. Свак ће тако прије ил' послије,
600. Заслужену казну да добије.
601. Мислио си данас свадбовати,
602. Ал' је мука с правдом ратовати.
603. Правду нико ухапсит не може,
604. Па и тебе сила не поможе“.
605. Тако каже Љубовића мајка -
606. Вала Богу јел' то била бајка?
607. Није него истина, човјече,
608. Три стотине гробова свједоче,

609. И зарасло у траву мраморје,
610. Међу Мостар и росно Загорје.